

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 427/2021-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho, v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej [REDACTED], [REDACTED], advokát, spol. s r. o., [REDACTED], v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDACTED], proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6 Co 80/2020 z 25. mája 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. júla 2021 domáha vyslovenia porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 80/2020 z 25. mája 2021 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Napadnutý rozsudok krajského súdu navrhuje zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Domáha sa i náhrady trov konania.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne bola stranou sporu o určenie, že výkon jej exekútorského úradu trvá, a o zaplatenie 3 092 885,63 eur s príslušenstvom, vedeného Okresným súdom Trenčín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 24 C 159/2006. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 24 C 159/2006 z 15. júna 2020 žalobu zamietol a obom žalovaným priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.
3. Po podaní odvolania krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a obom žalovaným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Sťažovateľka napadla rozsudok krajského súdu ústavnou sťažnosťou, súčasne však proti nemu podala 21. júla 2021 i dovolanie. Ústavný súd zistil, že v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti sťažovateľky vec ešte nebola predložená dovolaciemu súdu a okresný súd vykonáva úkony súvisiace s vyrubení súdneho poplatku za dovolanie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka namieta, že k porušeniu jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy došlo tým, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, pričom argumentuje, že krajský súd použil v jej právnej veci taký výklad právnej normy, ktorý je v rozpore so zákazom retroaktivity a s princípom právnej istoty. K porušeniu jej základného práva vlastníť majetok malo podľa názoru sťažovateľky dôjsť v súvislosti porušením jej práva na súdnu ochranu.

6. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľka podrobne prezentuje svoj právny názor na posudzovanú právnu vec, pričom ide v podstate o totožnú argumentáciu, ktorou odôvodnila svoje odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Predmetom ústavnej sťažnosti je porušenie základných práv sťažovateľky zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

8. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol (môže) domôcť ochrany svojich práv v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a v danom prípade Civilným sporovým poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi.

9. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorej uplatnenie nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú.

10. V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd telefonickým dopytom v informačnej kancelárii okresného súdu zistil, že v právnej veci sťažovateľky vedenej okresným súdom pod sp. zn. 24 C 159/2006 bolo podané 21. júla 2021 dovolanie, o ktorom nebolo dosiaľ rozhodnuté.

11. V danom prípade sťažovateľka subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd akceptovala tým, že podala vo svojej veci dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu

jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. V okolnostiach prípadu sťažovateľka podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvorila stav, keď by o jej veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty prijateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľky predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu za predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010).

12. V judikatúre ústavného súdu sa aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ustálil právny názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania dovolania a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Zároveň ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre uvádza (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), že lehota na prípadné podanie ústavnej sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú (§ 124 posledná veta zákona o ústavnom súde).

13. Vzhľadom na už uvedené a skutočnosť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ku dňu predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti o podanom dovolaní nerozhodol, ústavný súd ústavnú sťažnosť uplatnením zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 132 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

14. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu